

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemani veljâ: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemani veljâ: Za celo leto 13 gld., za pol leta 6 gld. 50 kr., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljâ 1 gld. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inzerati) se sprejemajo in veljâ tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izveniši nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 166.

V Ljubljani, v petek 24. julija 1885.

Letnik XIII.

Draždani in Budapešt.

V Draždanih segli so si v roko vsi Velikonemci avstrijski in oni iz „rajha“, da si hočejo zvesti bratje ostati in skupno na združenje delati, katero, kakor se je nek nemški list izrazil, niso več gole sanje, temveč ideja počasi dobiva kri in meso. Ta zveza ni prav nič družega, nego začetek razbitja Avstrije. Narodno združeni Nemci po dveh državah, to je nemogoče, toraj se bo morala ena umakniti. Ktero da so avstrijski Nemci pogubljenju namenili, pokazali so v Bodenbachu, kjer so raz lokomotive potrgali črno-rumene zastave, ktere so Saksonci na njo obesili! Namesto tega proglasili so pa v Draždanih črno - rudeče - zlato „Frankfurtarico“ za narodno zastavo avstrijskih in črno-belo-rudečo zastavo nemške države za narodni prapor onstranskih Berolinskih Nemcev. Da bo pa zveza še bolj držala, se je večina avstrijskih turnerjev v Draždanih takoj vpisala med nemško-državni „Schulverein“. Kar je toraj „Schulverein“ pri nas dosedaj še manjkalo, da morda ni bil še popolnoma prusaški, to mu bodo sedaj le-ti botri dodali, kajti njihove misli so od slej na dalje vse le v združenju Nemčiji, ktere član biti zdi se jim častno in slavno. Kako bi jim privoščili tem veliko-nemškimi kričanjem iz Štajarske in Severočeske vsaj za pet let pod Bismarkovo komando! On bi jim pokazal, kaj se pravi spodobno v državi živeti! Staviti bi človek že nekaj smel, da bi zopet radi nazaj pod Avstrije krotke peruti priti želeli, naj bi bil le nekaj let Bismarkov bič njihov gospod.

Tudi Lahi imeli so svoje dni pred letom 1866 take bolečine, kakoršne sedaj naše Nemce zvijsajo. Neizrekljivo so bili nesrečni pod varstvom miroljubnega avstrijskega orla in si pod milim nebom niso nobene reči bolj želeli, kakor ravno zedinjenja pod laško vlado. Sedaj ga imajo svojega laškega kralja, pa vprašajte jih, kako so zadovoljni. Kar je pametno in zmernomislečih, si vsi nazaj pod avstrijsko državo

žele, kjer se jim je veliko bolje godilo po Lombardiji in Veneciji, kakor jim gre pa sedaj; razgrajalni liberalci pa so, kar so bili! Prav tako godilo se bo nemškemu neodrešencem, kedar in če pridejo nemškemu orlu v ojstre kremplje. Vsaj delajo pač na to, da se jim posreči. Če se jim bo? Kdo bi danes to že vedel. Nesrečna vojska pri Kraljevem Gradci naj se ponovi in naši Velikonemci bodo dosegli, česar tako težko pričakujejo. Na to že sedanje priprave merijo, in na ta račun pili so v Draždanih bratovščino med seboj. Kaj pak da so pozabili, da črno-rumeni koli še stojé, ki popotniku kažejo, kje da se pričinja Nemčija, in kje človek poslednjikrat na avstrijskih tleh stoji. Da so ti ljudje v resnici pozabili, kje Avstrija prejenja in kje se Nemčija začinja, kaže nam razven oskrumbe avstrijske zastave v Bodenbachu tudi še to, da tudi v Draždanih o ničemer niso hoteli slišati, kar bi jih bilo le količkaj na svojo pravo domovino, na Avstrijo spominjalo.

Med drugimi avstrijskimi turnerji šli so v Draždane tudi nekteri ogerski turnerji, katerim je za učitelja nek Hanoveranec Ernő Bokelman in so svojim nemškim bratom iz Ogerske prinesli jako lep pozdrav v podobi krasnega venca z madjarskimi trakov. Venec je bil zvit z belih jako priljubljenih planinskih cvetic (Edelweiss) in ga je turnerjem v Draždanih izročil Bokelman s primernim ali po nemškem nazoru jako neprimernem govorom, v katerem je Madjare in madjarščino poveličeval in se je skoraj opravičeval, da nemški govori. Konec govora obesil je venec poleg družih.

No sedaj bi bili moralni pa čuti vrišč, ki je bil ondi nastal; takoj moral je zginiti madjarski venec z madjarsko trobojnico, sicer bi bili njega in Bokelmana razljuteni nemški turnerji kar raztrgali. Hrup se je še le poglobel, kedar je venec zginit. S tem so pač Nemci dokazali svoje smrtno sovraštvo do Madjarov, ob enem pa zopet do Avstrije, s katero so Madjari zvezani. Da tudi pri napitnicah niti z jedno besedo niso omenjali ne Avstrije, niti z jednim stavkom se spominjali našega cesarja, to se razume

pri tako izvanredno nemškem društvu, kakor so turnerji, že samo po sebi.

Kako bi se ga tudi spominjali, ker jim je oboje hud trn v peti; ker ničesar srčneje ne želé, kakor trenutka, v katerem bi Avstrija razkosana pred njimi ležala, cesar Franc Jožef pa ali kot vazal nemškega cesarja ali pa kje v pregnanstvu tek svojih dni dovršil! In takim ljudem se celó po Štajarskem, v Ljubljani potuha daje!!!

Sree boli vsakega domoljubnega Avstrijca pri tako žalostnih veleizdajskih dogodkih in po vsi pravici mora se vprašati, kam bomo po tej poti prišli? kako dolgo se bode tako veleizdajsko postopanje pri vladí še z mirnim očesom gledalo? Ali zamore pravi Avstrijan trdno vero in neskaljeno zaupanje imeti v večne obljube neomahljive prijaznosti, ktero nam Bismark obeta in ob vsaki priliki ponuja, ako vidi, kaj ravno tisti počenjajo, ki naj bi bili ob času stisk in nadlog naši politični zavezniki? Ali more sploh avstrijski Slovan le trohico zaupanja imeti v prijateljstvo Nemčije, ako nič družega ne sliši, kakor napitnico za napitnico na smrt in pogubo Slovanov teh nevpogljivih prijateljev Avstrije? Naj jim veruje, kdor to more, mi tega ne moremo! Vedno smo bili protivni politični zvezi in prijateljstvu med Avstrijo in Nemčijo, ker se naše nezaupanje opira na preteklost, ktera Nemčiji ni posebno ugodna, in na poznanje njenih najboljših zaveznikov, avstrijskih Nemcev, ktere poznamo kakor slab denar. Bismark je Avstrijo že dvakrat na led speljal in v tretje gré rado; da se bo to tem vestneje zgodilo, najel si je svoje pomagache avstrijske nemško-narodnjake, ki mu bodo pomagali, kar sam ne bo mogel z zvijačo do-
prinesiti.

Kako ves drugačen je pogled na drugo stran, kjer so tudi imeli velik mednarodni praznik minulo nedeljo; pogled v Budapešto, kamor je odrinilo več nego 1500 Čehov ogledavat razstavo in spričevalo dajat napredku narodov onstran Litave. Tukaj je bilo čisto domoljubje ono gibalo, ki je dvignilo Slovana na daljno pot v deželo sv. Štefana in tudi

LISTEK.

Očenaši.

(Črtica iz moravske vasice.)

Kdor je živel na kmetih, ljud popolnem pozná in vé, kaj trpi, kako dela, kako se raduje in kaj želi; kdor je med njim vzrastel, temu je pač lahko opazovati, kaj srce prebivalcev malega sela čuti, kaj ga stiska in vendar povznaša nad to celo bēdo navadno, ko duhovnik jame moliti „Očenaš“.

Obrazi njihovi ne poznavaajoči licemernosti, izražajo vdano misel, tū žalost, pomilovanje, radost in tū bōl, vse čute, ktere pač v tem trenutji prevladujejo kot v zrcalu.

Ko cerkovnik podaje duhovniku pred altarjem klečečemu knjižico in le-ta prične s povišanim glasom: „Prosimo vaše ljubezni, da bi z menoj pomolili za ranjcega F. Tesarja in ves njegov rod“ — tū prestane vse kašljanje in mine ves nemir, ganljiva tihota se po širnem hramu Gospodovem razprostré in vsem navzočim na misel pride pokojnikov obraz.

Gledi, ona stara, sključena starka v črni ruti, sedeča v drugi ženski klopi, ni li to vdova Tesar-

jeva; ali bi mogel kdo drugi tako iskreno moliti za pokojnika? Ustna se premičejo, glas se ji trese, ko počne glasno moliti drugi odstavek: „Daj nam naš vsakdanji kruh.“

In med tem očenašom stavi se starki vse pred oči, česar sta skupaj skusila, in na vsako trenutje se spomni, kaj jima je Bog poslal od te dōbe, ko sta stala jeden tik družega v tem hramu Gospodovem pred podobo nebovzeta Marije Device in si jeden drugemu prisegla, deliti medsebeno zvesto veselje in žalost, kakor je to Božja volja. Njej pripadla je težja naloga, radost je že zginila in žalosti ni imela s kom deliti. Ostala ji je jedina nada, da se bodeta kmalo videla v nebeškem raji, če si popolnem očisti svojo dušo, kajti tako domišljava ni bila starka, da bi smatrala to za neko nepotrebno stvar.

Drugi očenaš moli se: „Za hudo bolnega“. Kaj je ljudem zdravje? Ljudem, ki živé od dela? Ko bi družega nič ne imeli, da jim Bog dá le ljubo zdravje. Z zdravimi udi, sposobnimi za delo, preživí oče sam sebe, preživí ženo in otroke in če to še tako skromno, preživí jih vendar-le.

Očenaš za hudo bolnega zveni po temni cerkvici; deva štirinajstletna v siromašni obleki, blizo ograje klečeča, s težkim vsklikanjem spremlja prosbo tū zbranih. Pred seboj vidi v siromašni izbici očeta,

ki z medlim očesom zré na plakajočo mater, na male otročiče. Nejednako dihanje, smrtna bledost, ne daje nijednega upanja, ako Oče nebeški ne pomore pri tem na kak način.

Sekali so na višini gojzd, mož marljiv delal je neumorno, kar se jim veliko drevo nesrečno zdrsne, podré nanj ter ga rani na prsih in iz ust mu brubne potok krvi.

Tedaj ni pomogla niti pasja mast niti zajčja, zdelo se je, da se ima vsled volje Božje preseliti v večnost. Najstarša hčerka služila je pri kmetu, zahtevala je „na mezdo“ za ta-le očenaš, a sedaj, ko se je vsak z nepopisno gorečnostjo obračal k Bogu s prošnjo, naj ozdravi bolnega očeta, potrta deva ni mogla moliti, marveč pretakala je vroče solze. Toda tudi takov jok veljâ pri Bogu.

Tretji očenaš se glasi: „K sv. Otiliji za podeljenje vida.“ Mlada deva ondi kleči, roke vspete, oko obvezano z robcem ter iskreno prosi sv. Otilijo priprošnje pred prestolom Najvišjega. Nabirala je v gojzdu suhljad in da bi ne zašla, vbere jo po bližnji gošči, smrečja vejica oplazi jo po očesu, da od te dōbe nič ne vidi; možno, da ji vid izprosi še varuhinja slepih, sv. Otilija! Danes združila je deva prošnjo svojo v celem zboru, da bi bila vsaj javnejša.

temu bi bila nemška svojat rada stavila ovire na Dunaji, o katerih smo že včeraj govorili v političnem pregledu. Kakor se po eni strani in to ravno na tisti strani Avstriji koplje grob, kjer je bilo svoje dni največ krika o domoljubju (to se zna, da nemškem,) tako se po drugi, po slovanski strani, skrbno vtrjuje mednarodna vez, ki naj bo nemški napor (namenjen razbitju države) odbijala. Severni Slovani, krepki že med seboj, iščejo še političnega prijateljstva avstrijskih sosedov Madjarov. S tem prijateljstvom in s to zvezo nasprotovale se bode veleizdajski zvezi, sklenjeni v Draždanah in še kje drugje, kajti Nemec je madjarski narodnosti ravno tako zopern, kakor slovanski. Koliko so si neodrešeni Nemci v minulih letih prizadevali, da bi bili pridobili Madjarje na svojo stran, ravno tiste Madjare, ktere so poprej tako strastno z najgršimi psovki obkladali! Z njihovo pomočjo hotli so spodnesti Taafefju stol, z njihovo pomočjo hotli so se vvesti sami tjakaj. Ker jim pa Madjari niso dali posluha, spominjajoč se nedavne preteklosti, obrnili so se k svojim krvnim bratom onstran črno-rumene ograje in ondi so jo dobili. Kar so Srbom Vuk Brankoviči, to bodo postali nam naši nemško-narodnjaki, če ne bomo oprezno na to gledali, da jim prepričimo nakanjeno zlodejstvo. V to svrhu so Severo-Slovani spoznali ravno v Madjarih jako dobrega zaveznika proti nemškemu navalu in so se sedaj k njemu v njegovo domovino podali. Madjari so s tem zavezništvom zadovoljni. (Naj bilo bi vse res popolno odkritosrčno!) To se vidi iz sprejema, kakoršnega so jim napravili v Budapeštu. Najimenitnejši in najveljavnejši politikarji madjarski zbrali so se, da pozdravijo, kolikor mogoče sijajno došle Slované v glavnem mestu Budapešti. Takega sprejema spominja se ogrska prestolnica le jedenkrat in to tedaj, ko so tjakaj prišli turški softe, sicer še nikdar ne!

Naj bi Čehi pač ne pozabili pri velikem prijateljstvu, ki so ga te dni zapečatali v Budapeštu z Madjari, da pod oblastjo taistih živé tudi naši bratje ki so grozno stiskani. Uboge Slované pod visoko Tatro imamo v mislih. Ne bilo bi prav, če bi za lastno korist žrtvovali ali lastni osodi prepustili druge manjše slovanske rodove, ki imajo v njih svojo zaslombo. V prvi vrsti porabijo pa naj svoj vpliv opiraje se na prijateljstvo ravno kar sklenjeno, za zdato zboljšanje žalostnega narodnega stanja svojih najbližnjih bratov Slované, da vsaj nekoliko Madjari odmaknejo težko svojo roko iz njihovega tilnika! Avstrijska in ogrska državna varnost vsled tega ne bo ne za las na slabšem, pač pa bo Slované odleglo. Ako bi Čehi tukaj kaj storiti mogli, potem imelo bi njihovo prijateljstvo z Madjari še le pravo veljavo in lahko bi se ga vsak Slovan prav iz srca veselil.

Sicer pa naravnost in odkritosrčno povemo, da se ničesar ne nadjamo; kajti žel lansko leto povdarjalo se je tako na madjarski, kakor tudi na česki strani, da se Čehi ne bodo vtikali v notranje zadeve madjarske države.

To so jim Madjarji tudi verjeli, sicer bi se ne bili z njimi bratili. Kot Avstrijci radujemo se političnega prijateljstva ravnokar sklenjenega že danes, kot Slovani radovali se ga bomo pa še le tedaj iz

celega srca, kedar bomo videli, da bodo Madjari tudi v dejanji spolnovati začeli, kar sedaj tu pa tam obljubujejo posebno gledé Hrvatov. Dobro, da so le-ti tolikanj vendar-le sami svoji, da si bodo z vstrajnostjo tudi sami pomagati znali, če ne bode drugače. Le Slované želeli bi iz celega srca mileje osode v bodočnosti, kakor jo imajo sedaj. Če bodo Madjari v tem smislu postopati hotli, dragi bodo nam zavezniki tudi Jugoslovanom, kar jim izvestno ne bo na škodo. Značaj naš je strogo konservativen in ne imeli bi sami kmalo boljše podpore proti nemškemu navalu, kakor ravno nas Slované, toda le pod pogojem: „leben und leben lassen“, drugače se ne menimo, ker se ne moremo in ne smemo!

Nemško posestvo v Avstraliji.

Nemška zastava prikazala se je preteklo leto tudi na otokih tihega oceana, v Avstraliji. Topničarica „Hiene“ in fregata „Elizabet“ prišedša iz Sidneja 3. novembra 1884 združili ste se z parnikom „Samoa“, ki je brodil po teh morjih z nemškim potovalcem dr. Otonom Finschom, razvili ste nemško zastavo na raznih krajih severnega pobočja otoka Nove-Guineje, isto tako po otocih: Nova-Britanija, Nova-Irlandija, Novo-Hanoveransko in po Admiralitetskem otočju. Oglejmo si nekoliko te nove pridobitke Nemčije, začeni z Novo-Guinejo, ki je po novem merjenju največji otok na svetu, in ki presega otok Borneo, ktere ga so dosihmal imeli za največjega, še za 800 zemljepisnih kvad. milj. Nova-Guineja obsega s Fredrik-Hendrikovim otokom, ki je 200 zemlj. milj velik in je ločen od Nove-Guineje po princes Marcannem prelivu 14.263 kvad. milj. Zahodna stran Nove-Guineje pripada od l. 1828 Holandežem, vzhodna nekaj večja polovica je pa razdeljena med Nemčijo in Anglesko tako, da ima Anglija južno pobočje, a Nemčija severno-vzhodno stran od Humboldovega do Herkulovega zaliva. Nemški cesar je dovolil, da se imenuje kraj, namenjen biti pod nemško državo, „cesar Viljelmova dežela“. Severna rt Nove-Guineje sega skoro do ravnika, jugo-vzhodna rt pa se razteza nad 10. stopinjo j. š. Otok, ki je na notranje še prav malo znan, vživa vse koristi tropičnega obnebja, po nekterih pobočnih krajih, vzlasti na jugu, je pa podvržen vsem nadlogam tega podnebja. Kar se tega tiče, je najboljši nemški del, ker tukaj obrežje ni močvirno, in se vzdiguje zemlja od strmega pobočja do viših gojzdnatih ravnin, na kterih je rastlinstvo zelo mnogovrstno. Od daleč se zagleda mogočno gorovje, ki se razteza po vsem otoku od severo-zahoda do jugo-vzhoda in nareja v glavnih potezah mejo med angleškim in nemškim posestvom. Domačini pridelujejo riža, turšice, kokosove palme, sladkornega trsa, banan razne vrste, muškatoev orehov in drugih tropičnih pridelkov. Prebivalec je nad 500.000 in spadajo med rodove Papua, ki pomeni toliko kakor kodroglavce. Polti so rujave, njih vnanost se Evropejcem ne prilega: nos imajo širok, ustne so debele, noge so dolge in drobne. Oblečeni so le po malem, vendar se močje in žene prav radi našemijo in grozno kinčajo natikovaje si zobe, školjke, peresa, bronaste ročke. Po značaju so krvoločni, lo-

kavi in kakor vsi Papuani človekožreči. Stanujejo po večih vaséh in hiše imajo na koléh.

Drugi otoki imajo skupno ime otočje Nove Britanije, ki obsega velike otoke Novo Britanijo, Novo Irlandijo, Novo Hanoveransko, Admiralitetske otoke in še mnogo drugih malih. Glavni otok Nova Britanija ali Birara je velik 452.3 □ milj, ima visoke gore in je do morja z gojzdi obraščen. Sveto Jurski kanal loči Novo Britanijo od Nove Irlandije ali Tombare, ki je velika 225.2 □ milj, na južnem kraju je gorata, pri tem pa vodnata, neizrečeno rodovitna in z gostimi gojzdi zaraščena. Na severo-zahodnem konci Nove Irlandije je Novo Hanoveransko 26.8 □ milj, še bolj na severo-zahodu je otočje ki se imenuje Admiralitetsko otočje. Skupina teh otokov meri 41.3 □ milj.

Kakošno je otočje Nove Britanije ni skoraj nič znano. Prebivalec je nad 200.000, človekožreči še nimajo skoro nič obleke pa so zelo ročni, izdelujejo kinč, orožje itd. Po vseh otocih časté božanstvo z nekimi čudnimi plesi, pri kterih se odevajo v plašče narejene iz palmovih peres, na glavo pa si postavljajo kape iz rebres palmovega perja s tičnimi peresi, in tako našemljeni se vozijo od otoka do otoka in sprejemajo darila. Tudi več čudnih navad in šeg imajo divjaki na teh otocih, do kterih še ni pridrlo krščanstvo in z njim prava omika.

Ako bodo Prusi s topovi omiko širili, kakor jo širijo v Afriki po Kamerunu, bodo ljudje še na slabšem, kakor so bili dosihmal.

Politični pregled.

V Ljubljani, 24. julija.

Notranje dežele.

Meseca julija je v našem cesarstvu većinoma sklep šolskega leta. Umestno zdi se nam toraj spregovoriti tukaj resno besedo o *našem šolstvu*. Statistična osrednja komisija pravi, da šolstvo napreduje po gimnazijah in univerzah ter pojema po realkah in tehničnih učnih zavodih. Vzrok temu bode pač v tem, da so tehnični uradi v najnovejšem času že prenapolnjeni z mladimi močmi in preskrbljeni za dolgo časa. Pred nekako 8 leti bilo je toliko tehnikov izšolanih, da jih že za eleve k železnicam niso več jemali, ker je prostora manjkalo. Mladi ljudje so prosili za službe pri katastru, kjer se pri zdravem domačem razumu tudi brez tehnike lahko opravi, če človek le toliko geometrije zna, kar se jo na spodnji gimnaziji ali spodnji realki dobro nauči. Lepo je za državo, če ima razvito šolstvo in podučene podanike; naravnost pa rečemo, da nas današnje študiranje mladine ne veseli, kdo zna kaj. Vse se v gimnazije vsiljuje in nikdo ne gleda na to, ali je bodoči gimnazijalec tudi res toliko nadarjen in priden, da mu študija ne bode natezalnica, temveč nekaj, česar se človek z veseljem poloti, z radostjo nadaljuje in s pridom dokonča. Le taki dijaki hodili naj bi v gimnazijo, ki povsem ni drugega nego pripravnica za višje študije. Do tistih smél naj bi se pa tudi le nadarjen mladeneč vspeti, če si hoče država iz dovršenih velikošolcev res občekoristnih stebrov pridobiti in ne šušmarjev, kakoršnih se žalibog tudi po dovršeni univerzi še mnogo nahaja. Vsak drug, ki nima dokazanega talenta, naj pusti gimnazijo prej ko prej in naj se obrne do kakega praktičnega poduka v kaki obrtni ali meščanski šoli, kjer se bo kaj prida naučil za

Zopet očenaš: „Na dobro misel.“ Mlada žena tam povešava glavó, zarudeva in vsa je raztresena. Ni dolgo temu, ko jo je kot ubogo dekle izbral premožen kmet za ženo; jako mu je hvaležna in vse spolni z radostjo, kar mu pride na misel. Toda mati njena, vdova, ima doma še nedoraslega dečka, kako rada bi ona njemu in materi pomagala. Ko bi se tako-le osmelila in prosila moža, da bi skrbel i za brata. Mati ima doma skrbeti še za tri grla — razen nje. Toda, ne bode li s tem vlezila moža, vsaj on tako obilo podpira mater? In ko bi vzel Tomaža k sebi, tedaj bi še le materi odleglo. Zdaj pa daruje ta-le očenaš „na dobro misel“ in se trudi, da bi nihče ne zvedel, da je ona to dala za molitev.

Starček, k zemlji sključen, obrača zdaj pobožno svoje oči proti nebu ter je konečno uprè v duhovnika, kajti on oglašá očenaš: „Za srečno smrt.“ Starček je na kraju groba, na konci življenja svojega in jedina njegova želja, jedino njegovo hrepenjenje, da bi bil previden in spravljen z Bogom na to neznano pot.

Očenaš: „Na čast in hvalo najsvetejše sv. Trojice.“ Ondi na konci dedine v tej siromašni koči rogal se je oni pijani gospodar Bogu, rekoč, da je

On nepravilčen, ker polje njegovo ne obrodi tako bogato, kakor sosedovo. Stara Krčova je ravno šla okoli kočé in ko čuje bogokletne besede njegove, ga takoj pokara in opominja, naj bolje obdeluje polje, lepo pognoji ter manj piše, potem mu bo Bog že blagoslovil delo njegovih rok. In za njegovo roganje mu je še svetovala, da naj žrtvuje kaj na molitev, potem mu Bog odpusti tudi njegovo težko krivico.

Toda kaj pa pomaga pijancu?

Ali se mu more česa dopovedati?

Ozmerjal jo je ter kričal nad njo, da je stara čarovnica šepasta, in če hoče moliti, dá naj sama ta groš za „očenaš“, kakor bi njega ti krajcarji pripravili ob hišo. Koliko teh grošev ta ničvrednež le v jednom letu zapije? In za te mu ni žal, dokler ne pride kočá na boben. Bog ga pripravi na pravo pot.

Zatim je dala Krčova za molitev „na čast in hvalo najsvetejše sv. Trojice“, da bi mu Bog to njegovo roganje odpustil, bo prihodnjo nedeljo še dala groš „za podeljenje pobožne zmisli“. Bog daj, da bi se poboljšal! Ona to prosi z vso gorečnostjo.

Zopet drug očenaš s prošnjo: „Za dar sv.

Duha.“ To so skrbni, ljubi stariši, ki odpravljajo sinka z doma; pošiljajo ga „v študije“. Kaj mu more več koristiti, nego dar sv. Duha? Tega mu je največ treba prositi in zaradi tega prosijo „ljubezni vaše“, da bi združili svoje molitve z molitvijo Gospodovega sluga, da bi sinko napredoval v svojem poklicu in ne prinašal svoje dni za svojo topost ali slabo obnašanje mestu častnega povišanja le sramoto v domačo vas.

Postane li pohlevni sinček, ki z vpognjeno glavo ne daleč od altarja klečeči, duhovnik, kakor si to želi mati? Ali bode oznanjeval vernemu ljudstvu besedo božjo? Se bode li spominjal kterikrat hvaležno na te zbrane priproste in dobre ljudi, ki zanj pri Bogu prosijo?

Zdaj sledi očenaš: „Za pokorno misel.“ Gotovo je to lepa prosba „za pokorno misel“, toda takrat ne pomeni nič dobrega. Komaj jo duhovnik pred altarjem izgovori, kakor blisk brzo in oistro prešine lepo, mlado ženo, sedečo za staro ženo, in že vé, kam to meri.

Starka je „gospa mama“ in mlada ženka „nevesta“. Stara je že premnogo od mladih nog doživela in skusila in po tem-le očenašu, s kojim je hotla olajšati svoje muke, bode mogoče še več

vsakdanje življenje. Predmeti, ki si jih v latinskih šolah s toliko težavo v glavo ubija, so večinoma taki, da mu v vsakdanjem življenju prav nič ne koristijo. Treba bo iz tega vzroka tudi pri nas skrbeti, da se v Ljubljani ali kje drugje ustanovi meščanska šola, ktero naj ljudje obiskujejo, da se nam sčasoma tudi izobražen srednji stan zaredi, ktereга posebno med Slovenci še tako britko pogrešamo. Saj to ne more biti nobena dobrota za človeka, če z veliko težavo osmo šolo in maturo zdela, potem pa po 6 do 7 let prakticirati mora s 25 gl. na mesec; kaj bi bilo zanj bolje, če bi se bil obrnil na praktičen poduk — ko bi bili namreč take šole imeli — koliko prej bi bil že pri dobrem kruhu. Starišem pa še enkrat zakličemo, ne silite vsega v latinske šole!

Čehom madjarski listi vse polno prinašajo slavošpevov v nevezani, a nad vse krepki besedi. Ob enem bavijo se pa jako resno s sedanjostjo, kakor tudi z bodečnostjo. „Naplo“ pravi, „da Čehi niso prišli na Ogorsko politike delat, pač pa političnega sočutja iskat. Od kar so se odpovedali vseslovanski politiki, od kar ne ščujejo več naših narodnostij in od kar niso več sovražni naši narodnosti, lahko postanemo dobri prijatelji. Tudi mi jim želimo, da se okrepičajo v svojih zgodovinskih pravicah, ter da se z Nemci pogodé, kakor mi. Naša korist je, če se dobro razumemo z državnoborsko večino avstrijsko in smo ji prijatelji ter zavezniki. Ako nas pri tem narodnosti same s svojim prijateljstvom podpirajo, tem bolje, tem trdneje bo zveza. Česki gostje prinesli so nam sočutje českega naroda, mi jih sprejememo in jim prijateljstvo vračamo s prijateljstvom.“

Na Hrvaškem pričena se že zopet nov škandal, ki narodni, t. j. madjarski stranki nikakor ne bo na korist. V deželni arhivu zmanjkalo je 18.000 jako imenitnih pisem in kameralnih aktov. Akademski arhivar Tkalčič obdolžil je deželnega poslanca Miškatovića, ki je ob enem deželni arhivar, da je dotična pisma Madjarom izdal, ki se sedaj v državnem arhivu v Budapeštu nahajajo. Zadevo razglasil je Tkalčič v „Pozorji“ in opozicija jo bo na svojo korist porabila. Če se slutnja vresniči, da je Miškatović Madjarom akte izročil, bo škandal grozovit, ki bo iz tega nastal.

Vnanje države.

Petindvajset **Bulgarov** prijeli so v Maleševem in zaprli, ker so na sumu, da so se vdeležili neke zarote na splošno vstajo. Bolgarko šolo in cerkev v Džumaji so jim Turki zaprli, proti učitelju pričeli so pa preiskavo zaradi velikobulgarskega postopanja. V Carigradu že dolgo časa iztočno Rumelijo pisano gledajo, kjer se jim ne zdi vse v redu. Generalguverner iztočne Rumelije, Gavril paša, podal se bo v Carigrad, da poroča, kako se njemu zdi politično vreme po Bulgariji.

Angleži skušajo od vseh strani obdati **Egipt** z deželami od njih zavisnih, da bi poslednjič deželo samo zgrabili. Na zahodnem bregu Rudečega morja nastalo bode dvoje mohamedanskih držav, kar bode svoje storilo, da se Angleži, ki že tukaj preobladajo — tam še bolj ojačijo. Princ Abdellahi, ki je imenovan za namestnika v Harari (Abesiniji na jugu), vlada v tej deželi skoraj popolnoma neodvisno, povelja dobiva od Angležev v Adenu, a ne od Khediva iz Kahire. V najnovejšem časi podvrgla sta se mu dva rodova Gala zamurcev, upati je, da se mu podvržejo tudi drugi rodovi, tako bode sultanat Harara segal od Rudečega morja do Godšeb-a, pritoka Nilu. Unkraj Godšeb-a se pa začne dežela Kaffa, kjer stanujejo večidel Kafiri (neverniki). — V deželi Adšan, ki je spadala nekda k Egiptu, so glavarji ondotnih rodov Somanlijev izvolili v glavarja

šeja Tibu s tem pogojem, da družji pod svojo vlado vse rodove Somanlijev, in da se potruji za politično prijaznost Angležev, t. j. da skuša doseči od Angležev denarja in orožja, in da potem to deli s podložnimi. Vidi se, da tudi Somanli poznajo vrednost denarja. Tako gine počasi zadnji sled egiptovske oblasti na južnih bregovih Rudečega morja, in namesto nje se prikaže angleška.

Iz **Kašgara**, ki je v vzhodnem Turkestanu in sedaj zopet pod kitajsko oblastjo, selijo se mohamedani kar trumoma v sosedne dežele pod rusko oblast. Mohamedani so najprej prosili Ruse za pomoč, ker so nameravali vzdigniti se zoper Kitajce. Rusi so jim rekli, da car sedaj živi v miru s Kitajcem, jim tedaj ne more ugoditi, a skušalo se bode, da kitajski namestni kralj privoli mohamedanom izseljenje. To se je zgodilo in odsihmal so začeli mohamedani izselovati se pod rusko oblast. Iz tega se vidi, da je ruska politika vrlo prekanjena in išče simpatij pri mohamedanih, toraj neprijateljem Rusije je še bolj nevarna kakor rusko orožje.

Izvirni dopisi.

Iz **Železnikov**, 23. julija. (Dodadek k slavnosti.) Ustajamo! razlegalo se je po našem trgu od Grive do Matijovea; Železnikar gré na dan! pritrjevali so začudeni od blizo in daleč došli gosti, ki so došli na oni lepi veseli dan sv. Ciril in Metodove nedelje, ko smo obhajali slavnost blagoslovljenja nove društvene zastave. Ni moj namen, da bi popisoval slavnost, kajti to je že storilo pred menoj spretnije peró; omeniti pa moram, da se je vse v tako lepem redu vršilo, da nehoté je moral človek priznati vzajemno in dostojno obnašanje društvenih članov. Nepreziranje revniših svojih bratov je že prvi sad, ki ga je obrodilo naše še mlado „Bralno društvo“. Naj omenim, da že iz sila davnih časov so se nekako pisano gledali in to brez znanega vzroka Železnikarji iz zgornje in spodnje vasi in ako se je priložnost ponudila, segli so si tudi v lase, a da ste jih videli na slavnostni dan kako prijazno so sedeli skupaj oni, ki so se pred kratkim še prezirali, da, ertili! Glejte, tam sedijo možje, imoviti mlinarji in trgovci poleg ubogega kovaškega hlapca, ki je danes ponosen, da smé tudi on v boljšo družbo. Kako moški so vam oni vinotrčci in mesarji, a danes dovolijo, da sedi poleg njih v navadnem življenju rada prezirana malenkost. Vsi ti različni stanovi združeni so tu v eno veliko družbo, ktere predsednik je naš za čast hiše božje in izveličanje duš toliko vneti g. župnik. Sam zmirom vesel in dobrovoljen oživlja tudi vse društvo s svojo zdravo šaljivostjo, občudovanja vredno potrpežljivostjo. Zdaj pa ljubo „Bralno društvo“! slavnostni dnevi so minuli, začela se je doba stanovitnega dela.

Stojimo toraj zvesto okoli našega gosp. očeta predsednika! Njegovo bode veselje in trud, če bode „Bralno društvo“ dobro napredovalo, naše pa bode veselje in dobiček. Zato pridno se posluževajte „Bralnega društva“ vi mladenči; marsikaj koristnega se lahko učite, marsiktere nevarnosti in marsiktere pogubljive navade se tu lahko obvarujete in vendar pošteno zabavo imate. Znabiti bote kot sivolasi starčki Bogu bolj hvalo vedeli kakor sedaj,

da se je „Bralno društvo“ na krščanski podlagi pri nas osnovalo in vpeljalo. V to pomozi Bog in priprošnja sv. bratov Cirila in Metoda!

Iz **Motnika**, 22. julija. Redko slovesnost smo obhajali danes, namreč blagoslovljenje novega znamenja Matere Božje v našem trgu, ktereга omislil in na svoje stroške postavil je tukajšnji c. k. poštar. Vrednejšega spominka bi si ne bil mogel postaviti. Smemo mu pa Motničani hvaležni biti, ker bode to umetno znamenje krasilo naš trg.

Slovesnost se je vršila tako-le: Iz farne cerkve gre procesija, ki poje litanije Matere Božje do znamenja v trgu. Tu prečast. gosp. dekan Kamniški blagoslovi z navadnimi cerkvenimi molitvami novo znamenje, in potem se podá procesija naprej v kapelo sv. Magdalene, ker obhaja ravno danes katoliška cerkev njen praznik, ter je imenovana svetnica tudi patrona kapele. Tu so g. župnik služili peto sveto mašo, potem pa g. dekan spraševali otroke krščanski nauk, otroci so povoljno dobro odgovarjali, tako, da mislimo, da so bili zadovoljni. Kar se ve da se imajo otroci zahvaliti čast g. župniku, ki si za temeljit poduk v resnicah sv. vere vse prizadenejo.

Domače novice.

(Birma v deželni posilni delavnici v Ljubljani) 23. julija t. l. Okoli 40 let na primér je že, odkar deželna posilna delavnica s kapelo posvečeno sv. Vincencu Pavljanskemu na čast v Ljubljani stoji. Tolikega veselja, tolike navdušenosti, ginljivosti in tolikega streljanja s topovi in možnarji v teku teh let menda ni še bilo noben dan pri tej hiši, kar stoji, kakor ravno včeraj. Vršila se je namreč imenovani dan v tej hiši redka in imenitna slovesnost; mil. g. knezoškof so 27 kaznjencev, ki so iz različnih krajev doma (največ jih je Korošcev in Gornje-Avstrijancev), zakrament sv. birme podelili. Veselje je bilo toliko večje, ker se ta sv. zakrament nikoli poprej ni delil v tem zavodu. — Letos je bilo pa pri tolikem številu kaj potrebno, da so se mil. g. knezoškof za to milost naprosili; kajti, ako bi se tem revežem priložnost ne dala, bi znabiti nekteri tega sv. zakramenta nikoli ne prejeli. — Včerajšnji dan je bil za vse kaznjence, kterih je okoli 270, za uradnike in paznike dan srčnega, duhovnega in telesnega veselja, zlasti pa še za birmance. Slovesnost se je v sledečem redu vršila: Točno ob 8. uri zjutraj pripeljali so se mil. g. knezoškof pred imenovano hišo, kjer so jih pričakovali visokorodni g. Gustav grof Thurn-Valsassina, vitez reda železne krone II. vrste, deželni glavar; baron Pascotini-Juriskovič, deželne vlade svetovalec; potem gg. dr. Vošnjak, Murnik in Dežman, deželni odborniki; g. Alojzij Poljanec, oskrbnik deželne posilne delavnice; g. Alb. Peternel, kontrolor; potem preč. gg. kanonika Urbas in Zamejic, in čast. gosp. Mašenšek, kaplan pri sv. Petru i. dr.

Vsa hiša, kakor tudi kapela je bila praznično ozaljšana; vihrale so slovenske, cesarske in papeževe zastave. Kraju primerni so bili napisi v latinskem, laškem, slovenskem in nemškem jeziku:

ECCE saCerDos MagnVs, greX reVera eXVLtat!

BenVenVto prInCipe VesCoVo, peCoreLe tVe
preghIaMo tVa beneDizIone.

PotrDVJ V VerI Verne oVČIce, LJVbeČe
kerMarJa!

Sei gegrüsst, guter Hirt, vom ganzen Hause!

Mil. g. knezoškofa so duhovni sprejeli, kakor je v škofijskem obredniku predpisano. Po pontifikalnem blagoslovu pričela se je sv. maša. Po sv. maši stopili so viši pastir na leco, ter so v slovenskem, nemškem in laškem jeziku Božjo besedo oznanovali. (Tu naj bode omenjeno, da izmed 270 kaznjencev je okoli 50 Slovencev, 50 Lahov, drugi pa so Nemci). Glavno stvarino v slovenskem jeziku so imeli: Kteri Boga ljubijo, služi jim vse v dobro. Boga pa ljubimo, ako se greha varujemo. Greha se varujmo, kakor strupene kače. Tvarina v nemškem jeziku je bila: pokora je nam vsem potrebna in koristna. V laškem jeziku pa: „Rinnega te stessu: levati in collo la tua croce, e tien dietro a Gesù“ (Zataji samega sebe, zašeni svoj križ in hodi za Jezusom). Sploh pa so opominjali kaznjence, da naj čas, ktereга morajo v tej hiši preživeti, dobro obrnejo v čast Božjo in v zveličanje svoje neumrječe duše. Kaj pomaga človeku, ako celi svet pridobi, na svoji duši pa škodo trpi. Ne bojte se tistih, kteri telo umoré, bojte se veliko več tistega, kteri zamore dušo in telo pogubiti v pekel. Le eno je potrebno, namreč da

imela skusiti. — Kdo to vé? In kdo vé, kako Bog še obrne?

Očenaš „za obvarovanje vsega zlega“ daroval je „stari oče“. On pozná značaj ženinov in nevestin. Videl je ženo svojo iti v zakristijo in takoj si je doumeval, da je čute svoje nekoliko olajšala. Kako in kaj, natančneje ni vedel, vendar je hotel ji nekaj preprečiti.

Ako nevesta zvé, da je njegova žena nesla za očenaše, bo huda, to je gotovo. Kaj more toraj boljšega včiniti, nego prositi Boga „za obvarovanje vsega zlega“.

Raztresenost, provzročeno največ med ženskami, takoj umiri in konečno potolaži očenaš: „Za pokojnika Antona Mrvarja.“

Na grobu njegovem se takorekoč prst še posušila ni, vsakemu pride na misel njegov pogreb, plakajoča žena, otročiči, srce se krči vsacemu navzočemu.

„Spominjaj se smrti — Memento mori!“ prepodi vse strasti človeške, in če bi se le te tajno oglašale, kakor škodoželjnost in sovraštvo. Smrt poravnava vse, in kdo vé, kdaj ona koga pokliče?

Na vrsto pride očenaš: „Za umrle stariše, na čast patronu, za priprošnja vseh svetnikov in k petim ranam Kristovim.“

Kdo bi hotel popisati, kaka ljudska trpljenja, kake muke, kako hrepenjenje po tolažbi bilo je brati na obrazih pri molitvi „k petim ranam Kristovim“? Trpljenje Gospodovo je tolažba umučenih in trpečih. Ktera muka je jednaka njegovim mukam, njegovim bolečinam, s kojim je osvobodil ljudsko pokolenje?

Največje zapriseganje, najiskrenejša prosba toraj med našim ljudstvom je: „Za pet ran Kristovih.“

Očenaš „k Materi Božji sedem žalosti“ tudi jako iskrenost molitve vzbuja. Je-li občutila ktera mati večje bolečine? Žalostne matere toraj žrtvujejo svojo tugo Materi Božji.

Poslednji očenaš slóve: „Za duše v vicah“. Kdo bi se ne spominjal z odkritosrčno gorečnostjo duš v vicah? Za nedolgo bodo tam vsi tu zbrani. Morejo li jim uro njihovega očiščenja z gorečo molitvijo skrajšati in pomagati, da

Toda že se glasi konec: „Večna luč naj jim sveti, naj v miru počivajo. Amen.“

Duhovnik blagoslavlja verni ljud, ki se vrača iz Božjega hrama k domačemu ognjišču in vsak po svojem opravku.

(„Hvězda“.)

A. S.

duše zveličamo. Pred večnega sodnika bo treba stopiti, kteremu so znane vse misli, želje, besede in djanja. Pred posvetnim sodnikom se marsikaj zakrije, zamolči, vtají, ali pred večnim sodnikom pa se to ne more.

Po pridigi v treh jeziki, ki je trajala nad uro, podelili so dotičnim kaznjencem zakrament sv. birme, kakor je bilo že omenjeno.

Boter je bil vsem birmancem visokorodni gosp. grof Gustav Thurn, kterega so hišni pazniki nadomestovali. Po podelitvi zakramenta sv. birme so ogledali, kakor tudi vsi drugi gospodje, posamezne oddelke. Najprvo bolnike. Prav lepo in ginjaivo je bilo gledati višjega pastirja pri posteljah bolnikov. Vsakemu bolniku so vedeli tolaživne besede govoriti, opominjevali jih k potrpežljivosti in k stanovitnosti do konca...

V šoli so mladi kaznjenci (vseh skupaj je 35) pozdravili mil. g. knezo-škofa pod vodstvom njih učitelja, g. Leopolda Cvek-a, s petjem in deklamacijami.

Ko so večinoma vse oddelke si ogledali, šli so zajutrkovat. Pri tej priložnosti se jim je najprvo deželni glavar gosp. grof Thurn zahvalil v imenu birmancev in cele hiše za milost, da so zakrament sv. birme podelili. Visokorodni g. baron Pasco-tini se je zahvalil v imenu vlade v daljšem govoru; na zadnje se je zahvalil deželni glavar še tamošnjemu oskrbniku, g. Alojziju Poljancu, g. Albinu Peternelu, kontrolorju in g. Leopoldu Cveku, učitelju — vsim za izvrstno izgojo kaznjencev.

Vsa ta slovesnost je trajala skoraj do poludne. Bog daj, da bi bili birmanci res v dobrem potrjeni in stanovitni!

(Cesarjev dar.) Presvitli cesar podaril je 3000 goldinarjev ponesrečenim dolencem Krškega okraja, kterim je letos toča pobila.

(Milostljivi knez in škof) so danes ob 8. uri v bolnišnični cerkvi maševali in potem vse oddelke obiskali ter se z bolniki prav prijazno razgovarjali in jih tolažili. Pri odhodu iz bolnice so se proti zdravnikom, uradnikom in usmiljenim sestram, kteri so jih spremljevali, izrazili, da so jako zadovoljni z vsem kar so videli in da morajo posebni lepi red in snažnost hvaliti.

(Prihodnjo nedeljo) bodo imeli pri mestni fari sv. Jakoba velike slovesnosti. Zjutraj bode imel tam novo mašo č. g. Jož. Kramarič. Ob devetih bodo tu imeli mil. knezo-škof cerkveni govor potem veliko mašo.

(V stolni cerkvi sv. Nikolaja) so postavili na stroške preč. g. kanonika A. Z. novo pregrado pri altarji presv. R. Telesa, z belo-sivkastega marmorja. Delo je lepo; izvršil ga je Radoliški kamnosek g. J. Vurnik.

(Pogorele) so včeraj ponoči v blaznici na Studencu velike vrata v ozidji proti Fužinam in sicer popolnoma. Brž ko ne jih je kakšen porednež zapalil, kterih se ne manjka v tamošnji okolici. Dobro bi bilo, če bi se postopačem v Ljubljanski okolici bolj na prste gledalo.

(Za službo zdravniškega poročevalca) pri c. k. deželni vladí neki ni prosil dr. Vošnjak, kakor je „Slovenec“ poročal (govorilo se je to po celi Ljubljani), pač pa razun drugih dva druga zaslužna moža, namreč vladni svetovalec in profesor dr. Valenta, in velikoletni c. kr. okrajni zdravnik, dr. Kapler.

(„Je zvit tat“) ni zastoj slovenski pregovor. Nek tat si je na dan pogreba g. Nikolaja Dolinarja mislil: Ranjki je bil v Loki domá, Loški g. dekan gré gotovo na pogreb ter ga nocoj ne bode domú, zame toraj praznik. Pristavil je lestvico ob zidu ter šipe na oknu začel z nekim mazilom mazati, menda da bi manj ropota delale. A ko je to storil ter si hotel dalje pomagati, ga g. dekan zasliši ter nekaj v sobi poropotá. G. Kradovič je za dobro spoznal vse zapustiti ter iti, se vé, da ne za Kristusom, ampak v temni noči po svetu! G. dekan se je že veselil ter mislil, da bode popuščena lestvica tatu izdala, a glej prevara — lestvica bila je dekanova!

(Razredba učenk mestne peterorazredne dekliske šole v Ljubljani) 1884—85 kaže nam jednega učitelja veronauka in petero učiteljic, ali da ne bomo komu krivice delali: 1 ravnateljico in nadučiteljico, 1 učiteljico, 2 podučiteljici in 1 pomožno učiteljico. Učenk je bilo skupaj 325 in to v V. razredu 21, ki so bile razdeljene na 3 oddelke; v IV. razredu razdeljenih na 2 oddelka 38; v III. razredu 75; v II. razredu 81 in v I. 92. Slovenk med temi je bilo

298, Nemk 48 in 1 Lahinja. Z odliko je šolo dovršilo 31. deklic.

(Kraški odbor kluba avstrijskih turistov) podal se je v Postojno, kjer bo pričel preiskavanje, kako bi se dale kraške podzemeljske votline med sabo združiti. Ravno sedaj, ko je malo vode, je pravi čas za take študije.

(Jama v Babjem Zobu) na Gorenjskem razsvitljena bo jutri zvečer 25. t. m. z 2000 lučicami. Razsvetil jo bo klub avstrijskih turistov.

(Pribežališče), hiša za turiste odprla se bo 27. t. m. v ponedeljek na Črni Prsti v Bohinju. Dotični odbor podal se bo tjakaj ob 7. zjutraj iz Bohinske Bistrice.

(„F. Kniflic Laibach“). Današnja „Laib. Ztg.“ ima sledečo skrivnostipolno notico. „17. t. m. zvečer peljal se je starček pri 70. letih v družbi drugih popotnikov s Trebansko Litijsko pošto. Čez Leskovski klanec šel je mož z dvema mladenčema, ki sta bila menda dijaka, peš. Ko je drugo jutro poštni blapec vprašal, kaj je z možem, ki je sinoči zad ostal, je zvedel, da so ga sinoči mrtvega našli. Prav nobenega sledu ni imel na sebi, ki bi bil le količkaj na to ali ono silovitost kazal. Ko so ga preiskali, dobili so pri njem 23 gl. 12 kr. denarja in pa vožni list iz Novega mesta, da je mož plačal 2 gl. 20 kr. za vožnjo do Litije. Poleg tega je bil tudi poštni receptis za 20 gl. na naslov: „F. Kniflic, Laibach“. Pravijo, da je bil mož namenjen v Ljubljansko bolnišnico, in je na poti svoj konec našel.“

Telegrami.

Gradec, 23. julija. Zgradba železnice Celje-Šoštanj pričela se bo prav v kratkem času. Petorični odbor, ki se bo pečal z odvezo zemljišč, se je že imenoval pri Celjskem okrajnem zastopu.

London, 24. julija. Dolenja zbornica pretresavala je postavu, ktera odpravlja volilno pravico pri vseh tistih osobah, ki so vživale zdravniško pomoč potom ubožne preskrbine,

sprejela je pa z 180 proti 130 glasovi povdarek, ki ga je vlada pobijala, da se je vlada odgovornosti branila. Britanski poslanec od-potuje takoj iz Penšaba v Kabul, kjer se je pričela vstaja.

London, 23. julija. Danes poročila se je princesa Beatrice s princem Henrikom Battenbergom v navzočnosti kraljice, diplomatov in drugih odličnjakov.

Madrid, 23. julija. Včeraj zbolelo je na Španskem 1278 ljudi za kolero, umrlo pa 780. Kolera jela se je širiti proti severu.

Novi Jork, 23. julija. General Grant je umrl.

Tuji.

22. julija.

Pri **Maliču**: Oberdorf, trg. pot., iz Augsburga. — Debernburg, trg. pot., iz Lyona. — Josip Bauer, inženir, iz Winterhura. — Franc Kraus, zasebnik, z Dunaja. — Franc Kelbel, nadzornik, z družino, iz Broda. — Janez Ruggier, agent, s soprogo, iz Trsta. — A. Lackner, pesestnik, iz Črnomlja. — Daniel Šušaj, c. k. okr. sodnik, iz Vel. Lašič.

Pri **Slonu**: Janez Schöber, zasebnik, z družino, z Dunaja. — Ch. Stagle, zasebnik, z Dunaja. — Ed. Hackl, lekarnar, iz Schönberga. — R. Ruprecht, fabrikant, iz Liebaua. — Rajm. Fischer, fabrikant, iz Nixdorfa. — Jul. Pomhoms, trg. pot., iz Kasadena. — Janez Billina, trg. pot., iz Lienca. — Josip Aecht, železn. uradnik, iz Spljeta. — Josip Schauta, logar, z materjo, iz Kočevja. — Ig. Plaminek, gojzdar, s soprogo, iz Kočevja.

Pri **Virantju**: Franc Sittinger, s soprogo, iz Trsta.

Pri **Južnem kolodvoru**: B. Grabowski, profesor, iz Poljskega. — Domainovač, c. k. nadporočnik, iz Hercegovine. — Ljudevit Moser, zasebnik, z Dunaja. — Valentin Gogala, zasebnik, iz Radolice. — Röthel, gojzdar, s sinom, iz Kopačencea.

Pri **Avstrijskem caru**: Milan Gorjan, tehnikar, iz Trsta. — Janez Podličak, bogoslovec, iz Gorice.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

24. julija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	82 gl. 70 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	83 „ 45 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	108 „ 95 „
Papirna renta, davka prosta	99 „ 50 „
Akcije avstr.-ogerske banke	870 „ — „
Kreditne akcije	284 „ 60 „
London	124 „ 90 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleonid.	9 „ 89 1/2 „
Ces. cekini	5 „ 89 „
Nemške marke	61 „ 35 „

Priporočljive slovenske molitvene knjige,

ktere ima v zalogi

Katoliška Bukvarna v Ljubljani.

	pol usnje	vse usnje	zlata obreza
Sveta Ana ali molitvene bukvice v češčenju sv. ma-tere Ane. Spisal Hrisogon (z velikimi črkami)	— gl. 60 kr.	— gl. 80 kr.	1 gl. — kr.
Družbene bukvice za dekleta in molitvene bu-kvice. Spisal J. Rozman	1 „ 30 „	1 „ 70 „	— „ — „
Gospod usliši moje molitev. Molitvene bukvice za pobožne Slovence. Spisal I. Volčič. (Velik tisk)	— „ 35 „	— „ 50 „	— „ 56 „
Hvala božja	— „ 30 „	— „ 40 „	— „ 60 „
Kruh angeljski. Molitvene bukvice za mladino	— „ 70 „	— „ 90 „	1 „ 20 „
Kruh nebeški ali navod, pobožno moliti in častiti presveto Rešnje Telo s trojno mašo in drugimi navadnimi molitvami. Spisal Janez Zupančič	1 „ 40 „	1 „ 70 „	2 „ 50 „
Marija Devica, Gospa Jezusovega presv. Srca. Spi-sal J. Dolenec	— „ 45 „	— „ 56 „	— „ 80 „
Mašne in druge molitve. Spisal L. Pintar	1 „ — „	1 „ 20 „	1 „ 50 „
Svete molitve z odpustki. Molitvenik za pobožne katoliške kristijane. Spisal Jožef Erker	— „ 90 „	— „ 35 „	— „ 55 „
Naša ljuba Gospá presv. Srca. Spisal Ivan Volčič	— „ 90 „	— „ 35 „	— „ 55 „
Nebeške iskrice za mladost, pa tudi za odrasčene ljudi	— „ 90 „	— „ 35 „	— „ 55 „
Razlaganje sv. maše po čast. očetu Martinu Cochemu. Domače in molitvene bukve	— „ 90 „	— „ 35 „	— „ 55 „
Šmarnice ali Majnikovi ogovori. Spisal Sim. Gabere	— „ 90 „	— „ 35 „	— „ 55 „
Vedno češčenje sv. Rešnjega Telesa. Spisal Bonač	— „ 90 „	— „ 35 „	— „ 55 „
Vertec nebeški. Molitvene bukvice za pobožne Slo-vence. Spisal Ivan Volčič	— „ 90 „	— „ 35 „	— „ 55 „
Zvonček nebeški, ali molitvene bukve z mašnimi, spovednimi, obhajilnimi molitvami itd.	— „ 90 „	— „ 35 „	— „ 55 „

Vsi tu naznanjeni molitveniki, so le en del naše zaloge in so oziroma njih vse-bine vsega priporočevanja vredni. — Kdor pa želi popolnucji imenik, kteri je ravnokar izšel, mu ga tudi radi pošljemo.

(7)